

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Κου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης ὑποδέχεται καὶ χαιρετίζει τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία συνέρχεται εἰς τὴν ἱστορικὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, ἵνα μελετήσῃ θέματα ἀφορῶντα εἰς τὴν κοινὴν Χριστιανικὴν εὐθύνην ἔναντι χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας λαμβάνουν χώραν ταχεῖα κοινωνικὰ ἀλλοιώσεις.

Ὁ σύγχρονος κόσμος, πλήρης ἀπὸ ραγδαίας ἐξελίξεις καὶ ἀλλαγᾶς, ὀφειλόμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς γνώσεως καὶ ἀπερροφημένος ὑπὲρ τὸ δέον ὑπ' αὐτῶν, δὲν διακρίνει ὅσον πρέπει τὴν ὕλην ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Ἐπηρεασμένοι δὲ ἐκ τῶν ἐν τῷ ὕλικῷ πεδίῳ ἐπιτυχιῶν του, παρῶ τὸ ἀσύγκριτον τῆς ἀξίας τοῦ πνεύματος, ἀντιστρέφει, δυστυχῶς, ἐν πολλοῖς, τὰ πράγματα, ὑπερτιμῶν τὴν ἀξίαν τῆς ὕλης, καὶ παραμελεῖ, ἐπὶ μεγίστη αὐτοῦ ζημίᾳ, τὸ καθήκον τῆς ἀκριβοῦς ἐκτιμήσεως τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἔχει, καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὕλην, ἡ ἀξία τοῦ πνεύματος, ἐκεῖνο δηλαδή, ὅπερ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ διετύπωσε, διακηρύξας, ὅτι «τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιεῖν, ἡ σὰρξ οὐκ ὤφειλεϊ οὐδέν» (Ἰωάν. 6.63).

Συνέπεια τούτου εἶναι τὰ πολλὰ προβλήματα, τὰ ὁποία συνέχουν τὸν κόσμον, ἡ κρατοῦσα εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἀντινομία, παρὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν καὶ τὰς εὐεργετικὰς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα προόδους, καὶ ἡ πολυεπίδητος κρίσις, ἡ ὁποία μαστίζει καὶ ἐπαπειλεῖ τὸν κόσμον, φυγαδεύουσα ἀπὸ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ τὴν πραγματικὴν εὐδαιμονίαν. Εἰκόνα τούτων χαρακτηριστικὴν δίδει αὐτὸς ὁ Κύριος διὰ τῶν φράσεων «ἀκαταστασίαι...» καὶ «... συνοχὴ Ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ... ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῆ οἰκουμένης» (Λουκᾶ 21,9 καὶ 25-26).

Τούτου ἕνεκα, καὶ αἱ σημειούμεναι σήμερον, εἰς πολλὰς χώρας, ταχεῖα κοινωνικὰ ἀλλοιώσεις, αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὰς ἐκ τῶν προόδων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐπιδράσεις, δὲν εἶναι ἀμιγεῖς τῶν ἀνωτέρω ἐπιζημιῶν στοιχείων καὶ φέρουσιν ἐντὸς αὐτῶν τὰ γνωστὰ σπέρματα, τὰ ὁποία μολύνουν τὸν ἀληθῆ καὶ ὑγιᾶ πολιτισμόν, καὶ φυγαδεύουν τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας, ἀκόμη καὶ σήμερον, πολλὰι χώραι διεξάγουν ἀγῶνας μακροῦς καὶ σκληροῦς καὶ ὑφίστανται θυσίας πολλὰς καὶ μεγάλας.

Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς, ὡς θρησκεία ζωῆς, κατὰ τὸν ὄρισμόν τοῦ Σωτῆρος, εἰπόντος «ἐγὼ εἰμι ἡ ζωὴ, ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι», δὲν δύνα-

ται να ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὰς τοιαύτας μεταβολὰς καὶ νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν ἀπηλλαγμένον τῆς ὑποχρέωσης, ὅπως προσφέρει ὅ,τι ἔχει συντελεστικὸν τῆς θεμελιώσεως τῶν μεταβολῶν τούτων ἐπὶ θεμελιῶν καὶ βάσεων ἀρραγῶν, ἀπηλλαγμένων τῶν γνωστῶν φθοροποιῶν σπερμάτων καὶ πεπλουτισμένων διὰ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων στοιχείων, τὰ ὅποια προσπορίζουν καὶ ἐξασφαλίζουν εὐδαιμονίαν ἀληθῆ.

Εἶναι, κατὰ ταῦτα, ὀρθὴ καὶ ἀξίεπαίσιμος ἡ ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν συναίσθησις τῆς ἀνάγκης, ὅπως ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ χριστιανικὸς κόσμος, εἰδικώτερον, λάβῃ θέσιν κατὰ τὰς ἀλλαγὰς αὐτάς. Εἶναι δὲ προσφυῆς λίαν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου, ὅπως, δι' εἰδικῶν συνεδρίων καὶ ἐμπεριστατωμένων μελετῶν, κατανοηθῆ ἡ εὐθύνη τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἐν τῷ μεγάλῳ ζητήματι, καὶ καθορισθῶσι τὸ δυνατόν καὶ τὰ μέσα, ὡς καὶ οἱ τρόποι τῆς χριστιανικῆς συνδρομῆς πρὸς τὰς χώρας, αἱ ὅποια, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, ἐπιδιώκουν μὲ ρυθμὸν ταχὺν καὶ ἐπιτυχάνουν ριζικὰς καὶ οὐσιώδεις κοινωνικὰς ἀλλαγὰς.

Ἡ πεῖρα τοῦ παρελθόντος, ἡ γλυκεῖα καὶ πικρά, ἐκ τῆς ἄχρι τοῦδε ζωῆς τῶν χριστιανικῶν λαῶν, ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τὸ Συνέδριον πλοῦσιον καὶ πολῦτιμον ὕλικὸν διὰ τὴν κατάστροφωσιν τοῦ σχεδίου, ὅπερ ἐνδείκνυται εἰς λυσιτελῆ συνδρομὴν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὰς διαληφθεῖσας χώρας.

Ἡ δὲ ἐν Θεῷ ἰσότης πάντων τῶν ἀνθρώπων, τὸ καθολικόν, διὰ πάντα ἄνθρωπον, δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς συνειδήσεως, τὸ καθήκον τοῦ σεβασμοῦ παντὸς ἀνθρώπου, ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ἀσχέτως φυλῆς καὶ φύλου καὶ χρώματος καὶ καταγωγῆς καὶ πάσης ἄλλης τοιαύτης διακρίσεως, ἡ ὑπὸ πάντων πρὸς πάντας δφειλομένη δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη, καθ' ἣν ἕκτασιν καὶ καθ' ὅ ἕκαστον ὀρίζει καὶ ἀπαιτεῖ αὐτὴν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ εἰπὼν «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» (Λουκᾶ 10,27) καὶ «καθὼς θέλετε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκᾶ 6,31) καὶ τέλος, ἡ ἀναγνώρισις τῆς εἰρήνης ὡς καθολικῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πάντα ἄνθρωπον, ἵνα περιορισθῶμεν μόνον εἰς αὐτά, ὡς κυρίους συντελεστὰς κοινωνίας ἀνθρώπων ἀληθῶς εὐδαιμονούντων, εἶναι πλαίσιον ἀσφαλῆ, ὅπως κινήθῃ τὸ Συνέδριον διὰ τὴν κατάστροφωσιν τοῦ σχεδίου τῆς εἰς τὰς κοινωνικῶς μεταβαλλομένας χώρας χριστιανικῆς προσφορᾶς.

Ἐχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ Συνέδριον θὰ ἀνταποκριθῆ ἐπαρκῶς εἰς τὰς ἀγαθὰς προσδοκίας τῶν ἐκλεκτῶν φίλων, οἱ ὅποιοι ἐμόχθησαν διὰ τὴν συγκρότησιν αὐτοῦ. Καὶ εἴμεθα λίαν εὐτυχεῖς, ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου καὶ τῆς λοιπῆς πλειάδος τῶν Θεσσαλονικέων χριστιανῶν Ἁγίων, φιλοξενεῖ ὡς μέλη τοῦ Συνεδρίου προσωπικότητας διακεκριμένας καὶ ἐκλεκτάς, αἱ ὅποια, διὰ τῆς ἀνεγνωρισμένης πνευματικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ ἰκανότητος, πολλὴν καὶ πολῦτιμον θὰ παράσχωσι τὴν συμβολὴν αὐτῶν, εἰς πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου.

Χαιρετίζομεν μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγάπης τοὺς φίλους συνέδρους. Διαβεβαιούμεν αὐτοὺς, ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη ἐκτιμᾷ δεόντως τὴν τιμὴν, ἡ ὅποια προσγίνεται εἰς

αὐτὴν διὰ τῆς ἐν αὐτῇ συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου. Καὶ συγκινοῦμεθα βαθύτατα, ὅτι ὁ ἱδρυτὴς καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, ἔχει νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Συνεδρίου, ἐκ τῆς γραπτῆς διδασκαλίας του καὶ δὴ τῶν δύο πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῶν του, ἀρχὰς καὶ ἀξιώματα ἀρίστης ἐν πᾶσι καὶ θεαρέστου κοινωνικῆς ὀργανώσεως καὶ τάξεως καὶ εὐρυθμίας καὶ καλῆς καταστάσεως.

Ταῦτα δὲ πάντα, οὐχὶ κατὰ διδασκαλίας καὶ ἐντάλματα ἀνθρώπων, ἀτινα, ὡς εἶναι φυσικόν, ἔχουσιν ἐλλείψεις καὶ ἀτελείας μὴ ἀπηλλαγμένας πλανῶν καὶ δυναμένων, διὰ τοῦτο, νὰ φυγαδεύσωσιν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης· ὁ ὁποῖος θέλει πάντας σωθῆναι· καὶ ὁ ὁποῖος οὕτως ἠγάπησε πάντα ἄνθρωπον καὶ τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα φωτίξῃ Οὗτος, ὡς φῶς ἀληθινόν, πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον καὶ ἵνα δι' Αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι πάντες, ὡς ἀδελφοὶ ὑπὸ κοινὸν ἐν οὐρανοῖς πατέρα, ὡς μία ποιμνὴ ὑπὸ ἓνα ποιμένα, «ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὴν ἔχωσι» (Ἰωάν. 10, 10).